

De Wildenborcher

Juni 2016

Beste Buurtgenoten,

Het is al bijna weer Oranjefeest in de Wildenborch. Zoals al vele jaren wordt dit gehouden op de derde zaterdag in juni op het voorplein van het kasteel. We hopen dat u / jij komt, zowel op de vrijdagavond in de Kapel als op zaterdagmiddag. Voor de kinderen t/m 12 jaar heeft Erik een kleurplaat-tekening gemaakt. Die kun je inleveren op de plek waar je een ballon mag ophalen. Er zijn drie prijzen beschikbaar. Wie wint?

Deze Wildenborcher van juni 2016 staat vol met 'kennismaken'. Er zijn de laatste jaren heel veel wisselingen van bewoners. Ook in vroegere tijden gebeurde dat volgens de onderzoeken van Gerda Rossel, ze schrijft in het verhaal 'Om en nabij het Smidshuis': *waar de nieuwkomende families tegenwoordig altijd alleen komen, kwam men vroeger ook wel in groepjes, aangetrokken door de verhalen van familie en bekenden.*

Voor alle nieuwe bewoners: Welkom in de buurt!

Ook welkom als lid op de verenigingen vanuit de Kapel. Ze staan genoemd bij 'Agenda'. In september begint het nieuwe seizoen, een goed moment om mee te gaan doen.

Boerderij Kelholt, Vordenseweg 10 Lochem, heeft op 18 en 19 juni open dagen. Er is biologisch varkensvlees te koop; er is wat te proeven, te bekijken en te doen. Het 'recept' komt van de boerin van dit bedrijf en heet: 'Ineke's Boeren stoofpotje'.

Onze trouwe schrijver Landrot werd verhinderd door staaroperaties aan beide ogen. Hij stuurt de volgende keer weer een verhaal.

In het maartnummer was te lezen over het leven van Jan Leunk. Toen het blad bezorgd werd was Jan helaas net overleden. Nu herdenken we hem in een 'In Memoriam'.

Een overzicht van de verdere inhoud:

- Even voorstellen: Harry en Wiep Houtman, Mosselseweg
Merlinde en Gerrit Jan de Jongh, Wientjesvoortseweg
Yvette Kingma en Francisca Kapinga, Wildenborchseweg
- Anja Sprukkelhorst-Tragter kwam vorig jaar nieuw in de Oranjecommissie
We maken kennis met de hele familie aan de Nijlandweg
- Het Bosket: Feestelijke overdacht op 17 maart.
Jennine schrijft over 'De eerste onderhoudsronde door het Bosket'
- De dames van de Kapel': Jacintha sprak met Gerda Mennink en Henny Zweverink
- 'Postvak In' werd ingevuld door Renske
- Kinderpagina, verzorgd door Anja
- Verslag van de rondleiding door Pinetum De Belten, 19 maart, door Ettie Segers
- Hanna Klein Ikkink zingt tijdens haar ritjes door het bos, ze stuurde ons één lied
- Het diepvrieshuisje aan de Wildenborchseweg werd in 2015 afgebroken
- Geëmigreerd naar.. Aruba, Harry Oplaat, zijn adres hier was Wildenborchseweg 27
- De WVC (Wildenborchse Vrouwenclub); een weergave van drie avonden:
'De privédetective opgespoord', geschreven door Alma en Jojanneke
'Dierenarts handen vol aan heel kippenhok', door Liesbeth
'Tussen kunst en kitsch', door Liesbeth
- Bart Gremmer werd 30 jaar op 10 april. Een bijzondere mijlpaal. Gefeliciteerd Bart!
op 4 juni 's kun je Bart 's middags feliciteren

Bedankt voor ieders bijdrage. Tot ziens op het Oranjefeest!

Namens de redactie, Joke Wiltink.

De Wildenborchse Kapel

Redactiegegevens:

Onze telefoonnummers en e-mailadressen:

Joke Wiltink	(0575) 55 67 48	wiltwess@hetnet.nl
Reinier Klein Brinke	(0575) 55 65 12	reinierkleinbrinke@planet.nl
Lucie Bartel	(0575) 55 65 33	info@luciebartel.nl
Marianne Been	(0573) 25 20 01	marianne.been@kpnmail.nl

Inzenden copy vóór 20 juli 2016

Naar wiltwess@hetnet.nl

Schoolhuisweg 2

Bijdrage Wildenborcher:

Hebt u al gedacht aan uw vrijwillige bijdrage voor De Wildenborcher?

Iban: NL95RABO 0366412353 ten name van Kapel Wildenborch.

Als u de Wildenborcher wilt ontvangen of als er bezorgproblemen zijn, meld dit dan bij één van de redactieleden. Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

Oranjefeest Wildenborch

vrijdag 17 en zaterdag 18 juni

Vrijdag

We beginnen zoals gebruikelijk de vrijdag om 20.00 uur in de kapel, waar een welkomstdrankje voor u klaar staat, de koffie

laten we ook dit jaar achterwege.

Door de vele positieve reacties op het warme en koude buffet vorig jaar, hebben we 't Vöske opnieuw gevraagd voor u een buffet te verzorgen.

Arjan Klein Geltink zal deze avond voor de muzikale omlijsting zorgen. Arjan heeft een aantal jaren geleden ook al eens op de vrijdagavond de muziek verzorgd, dat was toen een groot succes, we zijn ervan overtuigd dat het dit jaar opnieuw erg gezellig wordt.

De entree voor deze avond, inclusief eten en welkomstdrankje, is voor volwassenen € 12,50 en voor kinderen t/m 12 jaar € 6,00

We willen graag weten hoeveel personen er deze avond komen, in verband met het bestellen van het eten. U kunt zich tot maandag 13 juni opgeven bij:

Jacques van Hooijdonk

tel. (0575) 55 65 32 email. j.vanhooijdonk@tele2.nl

Ria Klein Ikkink

tel. (0573) 25 58 28 email. hkleinikkink@hetnet.nl

Zaterdag

Op de zaterdagmiddag verzamelen we traditiegetrouw om 13.00 uur bij de oprit van het kasteel, hier kunnen de kinderen weer ballonnen krijgen voor de ballonwedstrijd. Het zijn dit jaar biologisch afbreekbare ballonnen zodat we het milieu niet onnodig belasten. Ook kan hier de kleurplaat worden ingeleverd. Deze staat afgedrukt op de laatste pagina van deze Wildenborcher.

Vervolgens vertrekken we om 13.30 uur onder leiding van de Harmonie Vorden richting kasteel, waar de officiële opening plaatsvindt.

De stoelendans mag natuurlijk niet ontbreken, we zullen de plankjes alvast voor u klaar leggen, als u allemaal mee doet wordt het vast weer een succes. Verder zijn er deze middag de bekende kinder- en volksspelen, en er is vast ook nog wel iets te drinken en te eten.

Graag zien we u op 17 en 18 juni, we maken er samen weer een gezellig feest van!

De Oranjecommissie

Wie had dat gedacht!!

Feest in de Prinses Julianaschool aan de Wildenborchseweg 30. Bart is 10 april 30 jaar geworden. Bijzonder? Ja, héél bijzonder!

Want met de spierziekte van Duchenne, waarbij alle spieren van het lichaam geleidelijk worden afgebroken, werd je in de tijd dat Bart geboren is, niet ouder dan 15 jaar.

Gelukkig is in de loop der tijd de levensverwachting omhoog gegaan door beademingstechnieken en medicijnen. (Bart zit permanent in de rolstoel, wordt dag en nacht beademd en gebruikt onder andere medicatie voor zijn hart). Helaas is deze ziekte niet te genezen.

Hij zegt: "Ik ben met deze leeftijd in combinatie met mijn ziekte even oud als mijn buurman, die 93 jaar is.... Super bijzonder toch?!"

Lichamelijk heeft Bart al die jaren te maken gehad met teruggang van zijn algehele conditie. Op dit moment moet hij zelfs heel veel in bed liggen, vanwege ernstige pijn bij het zitten in de rolstoel. Maar mentaal is hij ijzersterk en kan hij genieten van de kleinste dingen. Van gezelligheid; van mensen om zich heen; genieten van de zon; bezig zijn met recepten voor het koken. Ook het moestuinieren maakt hem enthousiast! Dankzij die kleine dingen in het leven is Bart zoals altijd goedgehumt en positief over alles. Zelfs hele dagen liggend. Hij verveelt zich geen moment en geniet enorm van muziek. Bart speelde graag rolstoelhockey en hoopt dat weer te kunnen als hij beter zit en met juiste besturing van de stoel. Ook de andere dingen die hij graag doet, hoopt hij dan weer te kunnen volhouden, zoals naast het voetbal kijken, óók regelmatig wedstrijden bezoeken van het Nederlands elftal en van Ajax. In het theater is hij vaak te vinden, daarnaast pikt hij concerten mee, of gaat met vrienden naar de bioscoop. (Hij komt net zo vaak in Amsterdam als in Lochem....maar nu even niet)

Genieten van eten: Bart houdt er een bourgondische levensstijl op na.... Iedere volgende maaltijd is alweer een leuke uitdaging.... En dat, terwijl hij maar heel weinig eten nodig heeft, omdat hij fysiek haast niets verbruikt. Een boekenkast vol kookboeken, recepten uit tijdschriften of hij bedenkt zelf wat. Doordat eten teveel energie kost om voldoende voedingsstoffen binnen te krijgen, worden de vetreserves aangesproken waardoor hij afvalt. Het is nodig om de voedingsstoffen aan te vullen met proteïne-rijke drankjes, zoals nutridrink.

Ook al zijn sommige smaken niet lekker, ze zorgen toch voor goed resultaat. Bijkomend voordeel is dat hij tussendoor ongelimiteerd kaas, slagroom, vette vis, vleeswaren (zonder brood) of vlees mag eten. Originele, gevarieerde maaltijden staan dagelijks op het menu. Daarnaast gaat hij graag uit eten bij een gerenommeerd of sterrenrestaurant waarbij meerdere kleine gangen worden geserveerd. "Mocht ik een gezonde kerel zijn geweest dan zou ik waarschijnlijk met mijn mede studenten/ vrienden andere restaurants/ kroegen bezocht hebben".

Na zijn studie was werken niet mogelijk en ook verder studeren werd erg beperkt door fysieke achteruitgang. Zodoende moest hij een andere invulling voor zijn vrije tijd vinden. Een activiteitscentrum heeft hij niet nodig want hij kan zich prima vermaken en deelt zijn eigen tijd in, zorgt zelf voor de nodige begeleiding.

Hij vindt zijn leven zinvol omdat hij zoveel mogelijk ervaringen uit het leven wil halen in de beperkte tijd die hij heeft. In relatief goede doen, leeft Bart volgens het principe: Carpe Diem, pluk de dag. Het merendeel van de week haalt hij alles uit het leven wat er voor h m in zit. De boog kan niet elke dag gespannen zijn en ook in zijn goede periode heeft hij rustdagen nodig. Hierin ziet hij een groot verschil met andere mensen. Zij moeten mee met de flow van de samenleving (werk-studie / huis-partner-kinderen). "Ik heb daar geen omkijken naar, ha ha. Ik geniet optimaal van alle andere dingen die het leven mij te bieden heeft." Uiteraard voelt Bart op sommige momenten ook wel eens het gemis van wat hij in een gezond lichaam had willen/kunnen doen en beleven. Door al zijn vrienden wordt hij er voldoende bij betrokken en kan er op die manier toch volop van meegenieten.

"In mijn leven zijn er belangrijke dingen die je met zijn allen samen beleeft. Zoals we dat ook in de Wildenborch kennen: Kasteeltuin venementen en de activiteiten georganiseerd door de kapelcommissie.

Daarom vier ik dit jaar mijn verjaardag met een tuinfeest op zaterdag 4 juni. Van ongeveer 2 tot 8 uur.

Daar hoort uiteraard ook muziek bij. Het kan zijn dat er hierdoor wat geluidsoverlast in de buurt is. Hiervoor vraag ik jullie begrip. Als er mensen uit de Wildenborch zijn die mij op die dag willen komen feliciteren dan zijn ze hartelijk welkom op mijn 'open tuindag'!"

Bart Gremmer

Theo Gremmer & Jenny Nijsink, Wildenborchseweg 30

Feestelijke overdracht van het Bosket op 17 maart

“Toekomstbestendig” zo noemde Jennine van de Plassche-Staring de aankoop van 17 hectare bos door de Stichting De Wildenborch, “we hopen dat de generaties na ons het beheer van het landgoed ook gaan voortzetten”. De aanwezige kleinkinderen hoorden deze woorden niet, zij speelden buiten en reden rond op de grote skelter.

Na de koffie/thee met een ‘Wildenborchertje’ in de eetkamer van het kasteel heette Jennine alle genodigden hartelijk welkom. De aanwezigen hadden allemaal een rol gespeeld in het proces van aankoop van het Bosket of waren daarbij nauw betrokken. De familieleden en de regenten van de stichting en ook de tuinlieden en de ‘binnendienst’ werden met name genoemd. ‘We doen het hier allemaal met elkaar,’ zei Jennine. ‘Alleen dan kunnen we de Wildenborch goed in stand houden’.

Dochter Hanneke, één van de regenten, bedankte vervolgens haar ouders voor het vele werk van onderhandelingen: “jullie deden dat met veel zorg en toewijding, maar soms kostte het wel bloed, zweet en tranen”. Om dat laatste ‘zichtbaar’ te maken bood ze hen drie toepasselijke geschenken aan. Ook haar tante Anneke “zonder wie dit alles niet tot stand zou zijn gekomen”, werd hierbij betrokken.

Dan is het tijd om naar de brug tussen het Achterbos en Het Bosket te gaan. Een prachtige wandeling door de tuin. Over de brug met poort die enkele jaren geleden aangelegd is, op weg naar de plek waar de openingshandeling gaat plaatsvinden, nl. het doorknippen van twee linten. Aan de

Wildenborchse kant door Anneke Staring als familieoudste en aan de overzijde door de heer. P. van den Tweel, directeur Geldersch Landschap en Kasteelen. In zijn toespraak memoreert Van den Tweel de zes jaren van overleg en onderhandelingen die nu zijn afgesloten. “Het Bosket hoort weer bij het landgoed De Wildenborch. De familie Staring is zeer betrokken en er is al eeuwenlang een goed beheer gevoerd. We hebben alle vertrouwen in de toekomst.”

Nu de toegang is geopend gaat

de familie, drie generaties, over de brug. De genodigden volgen hen voor een korte wandeling in het nieuw aangekochte bos. Weer terug in het kasteel staat in de tuinkamer de champagne klaar. Evert-Kees van de Plassche bedankt nog enkele personen, zoals de adviseur, die nauw betrokken was bij het aankoopproces. Ook de voormalige tuinman, die altijd bereid is zijn kennis over te dragen, wordt genoemd. Daarnaast spreekt Evert-Kees de wens uit dat er meer samenwerking komt tussen particulieren en natuurbeherende organisaties zoals het Geldersch Landschap. De overdracht van het Bosket is hiervan tenslotte een prachtig voorbeeld. En dan heffen we het glas op deze bijzondere mijlpaal. Het Bosket is na 92 jaar weer eigendom van het landgoed De Wildenborch.

Eerste onderhoudsronde door het Bosket

Nadat het Bosket officieel was overgedragen aan Stichting de Wildenborch, is onze tuinbaas Bart direct aan de slag gegaan. Met elkaar hadden we een goed meerjaren plan besproken, met als doel het bosgebied weer de allure te geven van een parkbos, behorend bij de buitenplaats. Door de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed is het Bosket ook als zodanig beschreven.

Bij het woord *parkbos* zullen velen denken dat daarmee een aangeharkt stadspark wordt bedoeld, maar dat is geenszins het geval en het is ook zeker niet onze bedoeling het mooie Bosket in een soort tuin te veranderen. Echter, om de diversiteit en de continuïteit te waarborgen, zal er wel het een en ander aan onderhoud gepleegd moeten worden. Dit betekent oud dood hout verwijderen en waar nodig opnieuw inplanten met bomen die in dit gebied bewezen hebben het goed te doen en zodoende bij kunnen dragen aan een mooie biodiversiteit. Maar ook stammen en takken laten liggen, voor het dieren- en plantenleven in het bos. Prachtig die bemoste, al half vergane stronken waar het krioelt van de kleine beestjes.

En dan de vele takkenwalletjes, waar de vogels in rond rommelen. Om het wild een goede plek te geven om te schuilen en zich te voeden, worden gedeelten van het bos 'ruig' gelaten. Maar niet 'ruig' door over elkaar heen liggende stammen, die uiteindelijk de ondergroei belemmeren en nieuwe jonge bomen verhinderen zich te kunnen ontwikkelen. Ook wordt er rekening gehouden met de diverse vogelsoorten die in het bos wonen en waar mogelijk zullen we bepaalde omstandigheden verbeteren om nieuwe soorten aan te trekken. Mocht het ons bijvoorbeeld lukken om – in samenwerking met het Waterschap – het bos wat natter te laten worden, dan hopen wij de wielewaal weer onze kant op te lokken! De vele watergangen in het bos zijn voor een groot deel onzichtbaar en dichtgegroeid en dichtgeslibd. In overleg met het Waterschap willen wij deze weer gedeeltelijk vrijmaken en uitbaggeren, om zo het aanzicht, maar ook de wateromstandigheden te verbeteren.

Veel plannen dus, waar goed over is nagedacht. Ook vragen wij regelmatig advies aan mensen met kennis van zaken, om zo een zo goed mogelijk resultaat te verwezenlijken.

Zoals ik al aangaf: Bart is meteen en met hart en ziel aan de slag gegaan, met Jesper en Erik Klein Brinke. Er is veel dood hout uit het bos gehaald en dat is goed zichtbaar. Nu wordt het weer stil in het bos. De reeën lopen straks met jongen, de vogels nestelen zich, de hazen hollen achter elkaar aan. En wij, de wandelaars, genieten van de rust en de schoonheid en de rijke ondergroei – bosanemonen, speenkruid, bosviolen, maagdenpalm, klaver, hondsdrif en nog véél véél meer. Ga maar eens kijken!

Jennine Staring

Even kennismakenmet Anja Sprukkelhorst-Tragter en familie

Anja en haar man Martie wonen aan de Nijlandweg nr. 6. Ze hebben vier kinderen: drie zonen, Marijn, Roel, Teun en één dochter Mette.

Het is eigenlijk geen kennismakingsgesprek want ze wonen er al 24 jaar, sinds 1992. De andere kant van de weg is Barchem, dus het is aan het randje. Anja is sinds kort lid van de Oranjecommissie, ze wordt binnenkort secretaris. De kinderen zijn wat groter en zij krijgt wat meer tijd om andere dingen te doen naast haar baan als leerkracht in het basisonderwijs in Ruurlo. Ze werkt drie dagen per week op de Kerst Zwart School, nu al bijna 25 jaar.

Ze doet ook vrijwilligerswerk voor clubs zoals volleybal en voetbal.

De kinderen zijn nu 18, 16, 14 en 12. De oudste studeert bio-informatica; dat heeft o.a. met DNA onderzoek te maken. De tweede zoon zit op het MBO, Internationale Groothandel en de andere twee zitten op het Staringcollege in Lochem. Ze wonen prachtig buitenaf, wat de kinderen altijd leuk vonden, maar nu ze groter worden is het wel altijd veel fietsen overal naar toe.

Anja en Martie zijn hier 24 jaar geleden komen wonen samen met de ouders van Anja en een broer van haar. Ze kwamen allebei van een boerderij in Ruurlo. Anja's ouders hadden een melkveebedrijf en fokvarkens. Er was geen opvolger en haar vader was bijna 65, dus investeren had geen zin meer. Toen zijn ze met haar en Martie meeverhuisd naar de Nijlandweg. Martie wilde graag varkens en is aan de Nijlandweg begonnen met 500 varkens. Ze hadden drie schuren staan die in 2002 gesloopt zijn; toen waren ze al opgehouden met de varkens. Nu hebben ze nog een aantal zoogkoeien, Blonde d' Aquitaines, en een paar stiertjes. Maar dat is hobby, zegt Anja. Ze hebben altijd gewerkt naast het boerenbedrijf; Anja dus als leerkracht en Martie als vrachtwagenchauffeur. Dat doet hij nog; hij is RMO (Rijdende Melk Ontvangst) chauffeur voor Friesland Campina.

Anja's moeder woont zelfstandig, naast hen; ze is nu 81. Haar vader is een aantal jaren geleden overleden. Haar broer woont inmiddels in Ruurlo. Ze kookt altijd voor haar moeder. Haar moeder werkt in de tuin en leest graag, ze gaat kegelen in Barchem; ook is ze lid van de volksdansgroep in de kapel. Ze doen samen boodschappen, want haar moeder heeft geen auto. "Die heb je hier wel nodig als je zo achteraf woont".

Martie doet de koeien; Anja helpt af en toe met voeren of als de koeien naar een andere wei moeten. "Ik ga wel een stapje opzij hoor als er een koe aan komt".

Anja vindt het heerlijk wonen hier, vrij uitzicht, ruimte genoeg. Ze zijn niet anders gewend. Anja houdt van wandelen met de hond en dat doet ze vaak samen met Martie. Ze doen altijd mee met de winterwandeling. Ze geniet ook van de natuur, de reeën, de hazen in het veld. Konijnen ziet ze niet meer. Verder houdt ze van tuinieren; de bloementuin en wat raapstelen en kleinere groente. Martie doet de groentetuin en binnenkort moeten de aardappels er weer in; ze zijn allemaal dol op nieuwe aardappelen. We gaan nog even kijken in de stal naar de koeien, waar ook hun kat woont. Ze is een echte jager, zegt Anja. Ze vangt muizen, mollen en vogeltjes als ze de kans krijgt. Zeker als ze jongen heeft.

Anja zorgt voor de kinderpagina in de Wildenborcher en is binnenkort secretaris van de Oranjecommissie; dus heel actief in de Wildenborch!

Lucie Bartel

In memoriam: Jan Leunk 1951 - 2016

Op 24 februari is Jan Leunk overleden. Hoewel Jan en Diny strikt genomen niet in de Wildenborch wonen, is hij altijd een beetje Wildenborcher gebleven en willen we daarom aandacht besteden aan zijn overlijden. Samen met zijn vrouw Diny hebben we onderstaande teksten overgenomen uit de afscheidsbijeenkomst op 29 februari.

“We slaan het boek van Jan open bij het eerste hoofdstuk. Dat begint op 25 maart 1951 toen Jan op de boerderij Nijkamp van zijn vader en moeder - Toon en Gerritje - in de Wildenborch geboren werd. Daar groeide hij samen met zijn zussen Toos, Gees en Frieda op in een fijn gezin. Jan had een goed verstand. Na de lagere school, ging hij eerst naar de lagere en later naar de middelbare landbouwschool. Omdat de boerderij te klein was voor twee en vader en moeder Leunk er nog niet aan toe waren om te stoppen, studeerde hij verder. Eerst aan de MBCS – de middelbare bosbouw en cultuurtechnische school – en later aan de HBCS, waar hij afstudeerde als hydroloog. Toen was al wel duidelijk dat Jans toekomst niet op de boerderij lag maar in het waterbeheer. Hydrologie – in het bijzonder grondwater – dát was zijn vak. Jan zat in de tweede klas van de HBCS toen er een nieuw hoofdstuk in zijn leven aanbrak. Op een

dansavond bij Ons Huis in Hengelo ontmoette hij Diny. Zij viel als een blok voor de opvallende verschijning die Jan was met zijn sik die hij in 2 punten had gedraaid. En met zijn alternatieve levenshouding en zijn eigen opvattingen. Zo was hij een principiële dienstweigeraar en lid van de PPR. Jan was anders dan alle jongens die zij kende.

Maar bovenal viel Diny voor Jans lieve en zorgzame karakter. En voor zijn kennis. Jan was leergierig en wist veel. Hij kon overal over meepraten. En als hij iets niet wist dan blufte hij zich er wel doorheen. Hij kon heel goed doen alsof hij iets wist. Later leerde Diny hem beter kennen en zei zij vaak: ‘Weet je dat, of denk je dat?’ Het was heel vaak het eerste, maar soms ook het laatste.

Ook bij Jan sloeg de vonk die avond in Ons Huis over en sindsdien gingen Jan en Diny samen door het leven. Ze zijn zij op 30 januari 1973 getrouwd. Die dag was het begin van een goed huwelijk dat 43 jaar heeft mogen duren. Jan en Diny deden veel samen maar gaven elkaar ook de ruimte om hun eigen ding te doen. Zij stimuleerden elkaar zich te blijven ontwikkelen.

Toen de kinderen klein waren werden de vakanties vaak in de Wildenborch doorgebracht. Dan konden opa en oma op vakantie en werd de boerderij gerund door Jan en Diny, zoals Jan dat vroeger, vanaf zijn veertiende, met Gees gewend was te doen. Daarna veranderde de vakantiebestemming in Schiermonnikoog of Zeeland. En weer een tijd later trok het buitenland: kamperen in voormalig Joegoslavië en later in Frankrijk. De band met de Achterhoek, de Wildenborch en de boerderij is altijd heel sterk geweest. Jan en Diny kwamen er allebei graag om de zorg voor de dieren en de tuin op zich te nemen.

In 2013 kozen Jan en Diny terug te gaan naar de geboortegrond. Het was een soort thuiskomen in maart 2014. Jan heeft dit intens beleefd. Het was alleen te kort; hij had nog zoveel plannen.

Een paar maanden geleden las Diny in een boek dat als je glimlacht, je geen nare gedachten kunt hebben. Dit inzicht deelde ze met Jan. Ook bij hem viel het in goede aarde. Het werd zijn houvast in de omgang met zijn naderende levenseinde. Want Jan merkte dat het werkte. Alles werd lichter.

En daarmee werd de focus verlegd van afscheid naar alles wat er nog was: de liefde van en voor zijn dierbaren. De hechte band met zijn familie en vrienden. Het goede leven dat hij geleefd had. Alle mooie, ontroerende en bijzondere momenten die er nog altijd waren. Momenten van intense nabijheid. En daarmee werd Jans laatste tijd een onvergetelijke tijd.

Een tijd waarin er ruimte was voor een lach en een traan.

Zou het niet mooi zijn om – als eerbetoon aan Jan – ook eens wat vaker bewust onze de mondhoeken omhoog te doen. Proberen het leven met een lach te benaderen, zonder daarmee de pijn of het verdriet weg te duwen. Want ook dat mag er zijn.

De spreuk op Jans kaart roept daartoe op: *Wanneer de mond glimlacht, glimlacht het hart.*”

Geëmigreerd naar Aruba Harry Oplaat

toen: Wildenborchseweg, 'winkel van Oplaat'
nu: Santa Cruz

Van de Wildenborch naar Aruba: Alleen het klimaat is anders

Als ik nog in God zou geloven, zou ik Hem vooral willen bedanken voor het feit dat Hij me in de Wildenborch het eerste levenslicht heeft doen aanschouwen (op 01-01-1947) en er me tot mijn 19e heeft laten opgroeien! Met andere woorden: ik heb er een fantastische jeugd doorgebracht! Het Bosket tegenover ons huis (puur natuur, vogels, ijsbaan, grachten, het Kasteel); het Grote Veld achter ons huis, militair oefenterrein, (soldaatje spelen, hutten bouwen); de “School met den Bijbel” met een ‘grote’ klas van 17 kinderen; voetballen voor schooltijd, in de pauze, tussen de middag en na schooltijd, hoofdmeester Bent, meester Kamphuis (Heracles) deden ook mee; Boerderijen rondom (vooral Rossel natuurlijk, kalveren geboren zien worden, helpen met hooien en bietenplukken, later “De Keet” (ontmoetingsplek voor jongeren: muziek, sport, fotografie, grappen maken, ouwehoeren); De zandbak bij Bargeman, waarin ik met vriend/buurjongen ‘Get’ mijn kleuterjaren doorbracht (er was toen nog geen kleuterschool); melk halen bij Wiltink (die in de winter rook/stonk naar ‘pestvoer’ en waar ik in de barre winter van ‘62/’63 niet eens kon komen vanwege de hoog opgewaaide sneeuw), eieren bij Lindenschot van “De Zonnehok”, aardappels bij Regelink); de jongens van Top (telefoneren vanaf de weg, dynamiet, elektrische gitaren, geheime zender); Hendrik-Jan Meulenbrugge met zijn Zündapp, sterrenkijker en ‘Cruyff-achtige’ uitspraken; vanaf het moment dat ik kon fietsen elke dag tussen de middag brood bezorgen bij mevrouw Staring van het Kasteel (snel eten en dan: voetballen); en niet te vergeten het ‘Noaberschap’: ongelooflijk hoe de ‘noabers’ en burens de begrafenis van mijn vader in 1963 regelden! Zo kan ik nog even doorgaan natuurlijk, maar er is mij gevraagd te schrijven over ‘mijn emigratie naar Aruba en mijn motivatie om Nederland te verlaten en mijn leven en werk op Aruba’.

Nou dan: mijn motivatie om naar Aruba te gaan in 1970 was: 'de liefde'. Ik was op de kweekschool in Doetinchem verliefd geworden op een meisje dat uit Aruba kwam (Aruba had in die tijd nog geen kweekschool en dus moesten Arubanen die onderwijzer wilden worden naar Nederland). Toen ik in september 1969 slaagde voor mijn Hoofdakte-examen heb ik meteen gesolliciteerd naar Aruba. Er was toen een gebrek aan onderwijspersoneel; zo erg zelfs dat mensen die op de Antillen gingen werken in het onderwijs vrijstelling van militaire dienst kregen (hetgeen voor mijn moeder -zeer antimilitaristisch- reden was mij 'te laten gaan'. Ze dacht: over 3 tot 5 jaar is hij wel weer terug). Zo ging het dus niet!

Ik raakte al vrij snel zeer betrokken bij het vakbondswerk (3 weken na mijn aankomst hier brak er een grote en langdurige onderwijsstaking uit). Ik verzeilde na een jaar in het hoofdbestuur van de onderwijsbond en ben er -in verschillende functies en commissies- tot 2001 in actief geweest. In 1990-'92 en 1999-2001 was ik zelfs voorzitter. Ook dit is een van de aantrekkelijkheden van dit eiland: de lijnen lopen veel korter dan in Nederland en je raakt daardoor overal veel directer bij betrokken.

Ik ben, na een paar jaar bij het basisonderwijs, overgestapt naar het MAVO en heb daar lesgegeven tot 1991.

Toen ben ik -na een cursus bij het CITO in Arnhem- toetsconstructiedeskundige geworden bij het Examenbureau. Tevens was ik toen een deeltijdsbestuurder van de vakbond van leerkrachten van Aruba (Simar). De taal, het Papiamentu, heb ik me in de loop der jaren eigen gemaakt, zodat ik het moeiteloos spreek en schrijf. (Ik geef er nu zelfs les in).

Mijn liefdesleven verliep minder 'voortvarend': in 1978 ben ik gescheiden van mijn Arubaanse liefde (in goed overleg trouwens; we zijn nog steeds goede vrienden) en in 1988 opnieuw getrouwd met een jonge, Colombiaanse vrouw die mij 2 prachtige kinderen geschonken heeft:

Krista (nu 25 en Master in Science aan de UVA) en Stefan (nu 22 met VWO, die zijn weg nog niet heeft gevonden) In 2001 werd ik gevraagd op een politieke lijst te gaan. Hoewel ik daar in principe niet veel zin in had (de politiek hier is zeer polariserend, een soort 'dorpspolitiek'), ben ik uiteindelijk toch overstag gegaan en zo heb ik 4 jaar als parlementariër van de oppositie in de Staten van Aruba 'het land gediend', als eerste (en waarschijnlijk laatste) Europese Nederlander. In 2005 kreeg ik niet genoeg stemmen en daarna heb ik de actieve politiek vaarwel gezegd. Een

geweldige ervaring was het wel!

Van 2007 tot 2015 heb ik toen -samen met mijn vrouw- het management over een appartementencomplex voor toeristen gevoerd en ook dat was een geweldig leuke, veelzijdige en voldoening gevende periode. Sindsdien ben ik echt een beetje gaan pensioneren: ik kook, ik was, ik maak schoon, ik lees, ik kijk tv. (we hebben hier NOS 1, 2 en 3 rechtstreeks) en ik geef een paar papiamentse lessen aan Nederlanders die pas hier zijn komen werken: een officier van Justitie, een supermarktmanager, een paar mensen die voor onze Sociale Verzekeringsbank werken. Saillant detail: een paar weken terug begon ik met de cursus voor 2 mensen van de SVB en bij het voorstellen zei ik tegen mevrouw V...gink: "U komt uit de Achterhoek waarschijnlijk." "Ja, klopt," zei ze, "ik kom uit Lochem". Zo heb ik ook een vriend die uit Rekken komt en ken ik nog wel meer Achterhoekers die hier wonen. Zo nu en dan kan ik dus mijn dialect nog eens trainen (dat verloor je nooit trouwens).

Een van de redenen waarom ik hier mijn hele leven zal blijven wonen is de manier van leven van de Arubaan: niet moeilijk doen, heel gemoedelijk zijn, vriendelijk, gastvrij, als het vandaag niet lukt, dan morgen. Het is niet voor niets dat vooral Limburgers, Brabanders en Achterhoekers hier heel goed aarden. (Op Curaçao heb je een heel ander soort Nederlanders)

Aruba is een klein (32 km lang en 8 km breed) eilandje met ± 110.000 inwoners, omringd door de Caribische Zee, een (bijna) constante temperatuur van 30 – 33° C, een stevige en constante passaatwind en nagenoeg buiten de orkaanzone. We wonen in Santa Cruz, midden op het eiland, in een 'knoekhuis' (een typisch Arubaans huis, waarvan het oudste gedeelte meer dan 100 jaar oud is). Het is hier heerlijk vertoeven (maar wel fijn dat er airconditioning is in de slaapkamers), de stranden zijn als suiker zo wit. Er is praktisch alles te verkrijgen (er is een (semi-)Jumbo, een (semi-)Albert Heyn, talloze, goede restaurants en allerlei andere faciliteiten). We zijn autonoom binnen het Koninkrijk der Nederlanden (alleen Buitenlandse Betrekkingen en Defensie zijn niet van ons) en we redden ons helemaal zelf (ik benadruk dit, omdat ik merk dat in Nederland de indruk heerst dat Nederland ons nog steeds 'sponsort'). Ook worden we vaak in de NL-pers zwartgemaakt met allerlei 'indianenverhalen'.

Men haalt ons -ook in andere opzichten- vaak over één kam met Curaçao en/of de andere eilanden van de voormalige Nederlandse Antillen; zeer ten onrechte !

Nadelen? Zijn er ook: we zijn erg klein en de mogelijkheden om er eens op uit te trekken zijn zeer beperkt. In Nederland stap je in je auto en je rijdt een eind weg. Hier gaat dat niet : vliegtickets zijn duur en dan zijn er nog de bijkomende kosten: autohuur, hotel, enz. Het cultuuraanbod is hier natuurlijk ook niet zoals bij jullie (hoewel de tv. met zijn vele kanalen daar wel enige verlichting in heeft aangebracht de afgelopen jaren). Het leven is relatief duur hier: praktisch alles moet geïmporteerd worden. Land/tuinbouw is hier (nog) niet rendabel: het water (zeewater dat ontzilt

moet worden) is te duur, evenals de stroom. We zijn bezig met alternatieven (zon genoeg, wind genoeg, golfslag, temperatuurverschil op diepte van zeewater, enz.) en het ziet er zeer veelbelovend uit.

Ik ben op 20 februari 1970, na een 22 uur durende reis, hier aangekomen en ik kan nu - zoals de helft van mijn

Nederlandse collega's heeft gedaan- met een 8.5 uur durende reis weer terug, maar dat zal niet gebeuren. Zoals ik hier woon, zoals ik hier leef, zou ik alleen maar in de Wildenborch, op mijn oude 'stekkie' kunnen wonen en leven en doodgaan (maar omdat te kunnen realiseren zou ik nu miljonair moeten zijn en bovendien is het klimaat niet te koop).

Harry Oplaat.

Om en nabij het Smidshuis¹

Het gaat tegenwoordig misschien wel wat hard met al die nieuwe families in het buurtschap, maar langer of korter geleden waren we natuurlijk allemaal “import”. Het verschil met vroeger is echter dat waar men tegenwoordig in hoofdzaak komt voor de locatie, men hier in voorgaande eeuwen vooral een bestaansmogelijkheid zocht, hetzij door een huwelijk hetzij door werk, of allebei. En waar de nieuwkomende families tegenwoordig altijd alleen komen, kwam men vroeger ook wel in groepjes, aangetrokken door de verhalen van familie en bekenden.

Neem b.v. Teunis Levenkamp (landbouwer op het *Bouwhuis*), Teunis Nijendijk (molenaar op de *Mulder*), Gerrit Jan van Ark (smid op het *Smidshuis*) en Willem Groot Nuelend (wever op het *Kranengoor*), die hier in 1823 (Nijendijk), 1841 (Levenkamp) en 1842 (van Ark en Groot Nuelend) neerstreken. Omdat de heren allemaal afkomstig waren uit dezelfde streek Oolde (gem. Laren) - Bathmen, lijkt het erop dat ze hier niet bij toeval terecht kwamen².

Het begon waarschijnlijk allemaal met Zwier Blaauwehand uit Laren (*Oolde 1743), die in 1775 trouwde met Maria Kranenbarg (*Vorden 1750) en, na wat omzwervingen in Linde en Delden, in 1818 met zoon Lammert naar *Kamphuisen*³ verhuisde, waar Lammert's vrouw Geertjen Kamphuisen vandaan kwam. Zwier was geboren op de *Blauwhand*⁴ in Oolde, alwaar zijn familie in 1773 werd opgevolgd door de ouders van Teunis Nijendijk.

Teunis Nijendijk (*1780)⁵ was molenaar van beroep en woonde aanvankelijk in Holten, na zijn huwelijk in 1809 met een Holtens meisje. Hoe hij te weten is gekomen dat er een molenaarsplaats was vrijgekomen in de Wildenborch is niet bekend, mogelijk via Zwier en Lammert Blaauwehand, of van Garrit Jan Levenkamp uit Oolde, die als molenaarsknecht op de Vordense molen werkte (zie hieronder), of misschien ook wel van molenaar Hendrik Elferink, zijn voorganger op de *Mulder*⁶, die in 1822 naar “Overijssel” vertrok⁷. In ieder geval werd Teunis in 1823 molenaar op de *Mulder*⁸.

¹ Zie ook www.oudvorden.nl > *Boerderijen* > *Galgengoorweg 20*, met foto's van de verlegging van de Galgengoorweg, rond 1960, tussen *Molendijk* (Galgengoorweg 19) en *Nijenkamp* (Galgengoorweg 15A Lochem), vriendelijk ter beschikking gesteld door de fam. Mennink.

² Zoals we ook wel zien bij andere migranten, hedendaagse zowel als historische (b.v. de Achterhoekse Amerikagangers die zich bij voorkeur in Iowa vestigden).

³ *Kamphuisen*: Wildenborchseweg 9.

⁴ *Blauwhand*: Blauwhand 5 Laren. De bekende meester H.W. Heuvel (*1824 op de *Blauwhand*, †1926 in Borculo, en schoolhoofd in Gelselaar en Borculo) heeft veel gepubliceerd over de Achterhoekse historie en cultuur, zoals het bekende *Oud-Achterhoeksche Boerenleven* uit 1927. Voor de geschiedenis van de *Blauwhand* en de buurtschap Oolde zie Gerda Stokreef-Braakman, 2014. *Blauwhand en de Naobers*.

⁵ De moeder van Teunis Nijendijk was geboortig van Bathmen en getrouwd met Jan Oplaat op *Blauwhand*. Na het overlijden van haar eerste man hertrouwde ze met Willem Nijendijk uit Exel, met wie ze een paar jaar later naar Exel verhuisde, waar Teunis werd geboren.

⁶ De *Mulder*: Galgengoorweg 17.

⁷ Bathmen en Holten liggen in Overijssel.

⁸ - Zijn dochter Aaltjen Nijendijk zou in 1837 trouwen met Teunis Blaauwehand, zoon van Lammert B. van *Kamphuisen*.

- Twee zusters van Teunis Nijendijk trouwden met twee broers Lunneker uit Oolde en Jan Lunneker, een zoon van één van hen, die als knecht bij zijn oom op de *Mulder* was gekomen, vestigde zich in 1839 met zijn bruid op *Blokhuis-Kamer* (Kapelweg 2).

- Garritjen Blaauwehand (*Vorden 1784, dochter van Zwier Bl. en Maria Kranenbarg) trouwde in 1810 met Marten Kornegoor (*1780 op *Hassink* in Delden). In 1951 zou hun achterachterkleinzoon Martinus Kornegoor (*1927 op *Hissink* in Linde) op de *Mulder* introuwen met Katrien “van de Mulder” Nijendijk, de achterachter-kleindochter van Teunis Nijendijk.

De volgende Ooldenaar die aankwam was Teunis Levenkamp (*Oolde 1793⁹), die in 1841 pachtboer werd op het *Bouwhuis*¹⁰. Zijn oudste broer, Garrit Jan Levenkamp, was molenaarsknecht en had (in ieder geval sinds 1808) tot 1838 gewerkt op de Vordense molen¹¹.

Een jaar later, in 1842, arriveerden er nog twee streekgenoten, Gerrit Jan van Ark (*Bathmen 1817) en Willem Groot Nuelend (*Bathmen 1816), resp. smid en wever van beroep. De laatste, komende van Holten, trok in bij de weduwe Geesken Klein Haneveld-Bokhorst¹², in de middenwoning of “weverskamer” van het *Kranengoor*¹³ en zou een jaar later met haar trouwen.

Gerrit Jan van Ark, daarentegen, verbleef eerst korte tijd op de *Mulder* en *Blokhuis-Kamer* totdat hij in 1845 met zijn bruid het nieuwgebouwde *Smidshuis*¹⁴ kon betrekken. Toen het *Smidshuis* in 1908 werd verkocht door de erven Brants bouwde zoon Jan Frederik van Ark een nieuwe boerderij met smidse aan de Wildenborchseweg 19, die nu bekend staat als de *Wildenborcherhof*.

Het *Smidshuis* werd gekocht door Toon Brinkerhof, een klompenmaker uit Vorden, die het verhuurde aan Jan Willem Cornelissen uit Hengelo-Gld. Laatstgenoemde verhuisde in 1915 naar de *Daniëlskamp*¹⁵, waarna het huis in dat zelfde jaar kortstondig werd verhuurd aan Garrit Jan Haverkamp. Deze huurder was afkomstig van de gelijknamige plaats in Hackfort¹⁶ en keerde in dat zelfde jaar (het jaar van zijn huwelijk) weer terug naar zijn oudershuis.

In 1920 werd het *Smidshuis* overgedaan aan Hendrik Hissink (*Steenderen 1867), die hier ging boeren. Zijn dochter Geertruida Willemina (*Warnsveld 1903), in 1936 getrouwd met Derk Jan Ruesink (*Hengelo 1897), volgde hem op, totdat het huis in 1966 werd verkocht aan de familie Starreveld¹⁷, “import” uit Amsterdam.

Gerda Rossel

Het *Smidshuis* in de vijftiger jaren

⁹ De grootmoeder van Teunis Levenkamp kwam uit Bathmen.

¹⁰ Nu het *Koetshuis*, Wildenborchseweg 22 (zie G. Rossel, 'Wildenborchse landverhuizers: de Levenkamp familie.' In: *De Wildenborcher* 2008).

¹¹ De Vordense molen stond aan de huidige Molenweg, was eigendom van huize Vorden en werd gepacht door de fam. Mellink.

¹² De man van Geesken, Hendrik Jan Klein Haneveld, was ook wever van beroep, en een jaar daarvoor overleden.

¹³ *Kranengoor*: Mosselseweg 7 & 9.

¹⁴ *Smidshuis*: Galgengoorweg 20. Korte tijd daarvoor, van 1839-1842, had er trouwens al een smid (ene Arend Reverdink uit Neede) op de *Mulder* gewoond, die naar Lochem was vertrokken.

¹⁵ *Daniëlskamp*: Schoolhuisweg 6. De fam. Cornelissen vertrok daar trouwens al weer in 1921, om te worden opgevolgd door de fam. Winkels.

¹⁶ *Smidshuis*-Hackfort: Kruisdijk 2

¹⁷ Zoals beschreven door Jaap Starreveld in de vorige *Wildenborcher*.

Rondleiding in het Pinetum De Belten

Het was niet zo druk, die dag in maart. Wij hadden jullie uitgenodigd om nog eens een kijkje te nemen in het pinetum bij u om de hoek. Ik had u rond willen leiden in de tuin, verhalen willen vertellen over de bomen, die er staan; over de voor- en nadelen van het beheren van zo'n verzameling; over hoe het onderhoud wordt gedaan en nog veel meer.

Zo'n 55 jaar geleden begon de eigenaar van toen, Jhr. Mr. P.R. Feith, een verzameling aan te leggen van coniferen. Hij had zijn hele leven verzameld, maar nog geen bomen. Toen hij op de Belten kwam wonen, heeft hij een stukje bos van 1.8 h. gekapt, waar acacia's stonden; hij heeft allerlei kwekers aangeschreven om hun catalogus toegestuurd te krijgen en is gewoon begonnen met verzamelen. Alles zette hij in zijn toekomstige pinetum.

Nu staan er ongeveer 1000 exemplaren: een heel aantal geslachten (b.v. Taxus), daarvan ook verschillende soorten (b.v. Taxus baccata) en zelfs variëteiten (b.v. Taxus baccata luteocarpa (dan komt er dus een derde naam bij).

Allemaal behoren deze soorten tot de onderafdeling van de naaktzadigen, waarbij de zaadknoppen open en bloot op het vruchtblad liggen. Dat in tegenstelling tot de bedektzadigen, waar bij de bevruchting de stuifmeelkorrel allerlei trucjes moet uithalen om bij de zaadknop te komen. Bij deze groep horen alle loofbomen en ook heel veel andere planten.

Is de grond wel geschikt? Nou nee!

In de Middeleeuwen was dat deel van de Achterhoek boomloos en de wind deed z'n best om bergen zand van A naar B te blazen en weer terug. Als er een boompje of een graspol in de weg stond bleef het zand daarachter liggen en vormde kleinere of grotere bulten: De Belten. Puur zand dus.

De laatste jaren is er veel aandacht besteed aan het planten: een flink plantgat, dat gevuld wordt met een mengsel van allerlei lekkere dingen: maislandgrond, heide-strooisel en mest zodat de jonge bomen een goede start hebben.

En als er eenmaal bomen staan, zal er gemest

moeten worden met kunstmest. En een goede zuurgraad moet niet te laag zijn, omdat er dan geen voedingsstoffen meer kunnen worden opgenomen. Er moet dus kalk gestrooid worden.

Er zijn zo veel mooie verhalen te vertellen: hoe ze aan hun naam komen, hoe ze hier terecht kwamen of wat er gedaan moet worden om ze gezond te houden. Kom maar eens kijken: tussen zonsopkomst en zonsondergang is het pinetum vrij toegankelijk. Een vrije gift is buitengewoon welkom (in het kastje bij de ingang) want u zult wel hebben begrepen, dat het onderhoud veel geld kost aan mankracht, gereedschap, meststoffen en brandstof (maaimachine).

Wees welkom!

Ettie Segers

Fietstocht 1 mei

'Wat een mooie route', 'Weer op plekjes geweest die ik nog niet kende', 'Hoe slagen jullie er toch iedere keer weer in zo'n mooie tocht uit ze zetten', Volgend jaar zijn wij er zeker weer bij'

Veel lovende woorden na afloop van de fietstocht op zondagmiddag 1 mei. Deze lof komt volledig toe aan Erik Ebbink en Noam Shalgi. Zij zetten ieder jaar -naast de winterwandeling- de fietstocht uit. Er wordt door hen veel tijd in gestoken om er steeds weer een succes van te maken. Eerst bekijken ze globaal welke richting het op gaat, dan meerdere keren op de fiets en 'de paden op, de lanen in' tot ze helemaal tevreden zijn. De lengte moet natuurlijk ook nog kloppen, we streven altijd naar een route van 30 kilometer zodat het voor iedereen goed te doen is. Op de ochtend voordat de deelnemers van start gaan, wordt er nog een laatste controleronde gefietst om te kijken of er geen obstakels zijn verzezen waardoor de fietsers onaangenaam verrast kunnen worden. Zo werd dit jaar op het laatste moment de koffiestop verplaatst vanwege het slechte weer in de voorafgaande dagen.

Toen de inschrijving om 13.00 uur begon, was het nog wat bewolkt en aan de frisse kant, de zon deed al wel zijn best om de wolken te verdrijven en dat lukte in de loop van de middag prima. De tocht ging dit jaar richting Borculo, langs de Berkel en de Slinge. Het voetveer aan het Jan Ribberspad zorgde voor de nodige uitdaging, samenwerking en hilariteit. Veel van de 115 deelnemers hebben de middag gezellig afgesloten met een drankje in de kapel.

Reinier Klein Brinke

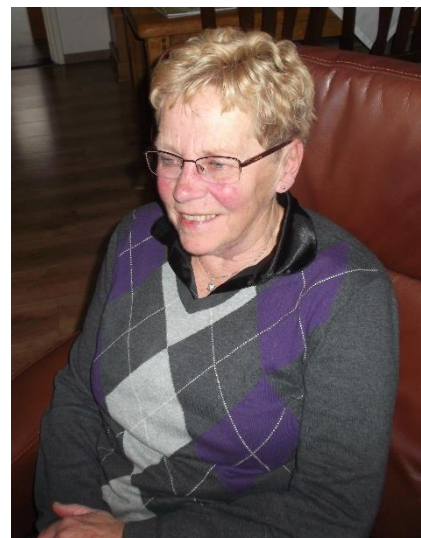
De dames van de kapel (2)

Dit keer een gesprek met **Henny Zweverink en Gerda Mennink** over hun werkzaamheden voor de kapel van De Wildenborch.

Als eerste meld ik me bij Henny. Die middag sneeuwt het behoorlijk en alles ziet er mooi wit uit. Henny is 69 jaar geleden geboren op een boerderij in het buitengebied van Hengelo. Hier groeide zij op en bezocht ze de lagere school. "Daarna ben ik naar de huishoudschool in Vorden gegaan. Tot besluit heb ik hier de assistentenklas gedaan. Met extra aandacht voor kook- en naaldvakken".

Henny's eerste baan was bij bakker Kreunen in Hengelo. Daar werkte zij in de bakkerij. "Het was gezellig maar wel hard werken". Na de bakkerij ging Henny een tijd werken in een manufacturenzaak van Klem om vervolgens over te stappen naar het naaiatelier van Derksen. Het bedrijf maakte onder andere regenjassen. Zij denkt nog met plezier terug aan deze periode.

Haar eerste kennismaking met Jan had te maken met haar oma die dichtbij Jan's ouders woonde. Daar zag Henny op een dag Jan voetballen. Vanaf 1961 kregen zij verkering en er volgde een verloving in 1965. "Dat gebeurde toen nog. We zijn in 1968 getrouwd en in Delden gaan wonen.

We kregen een zoon Arjan en een dochter Yvonne. Beiden zijn getrouwd. We hebben drie kleindochters en een kleinzoon.

De boerderij die er stond was afgebrand in 1967. Daarvoor in de plaats kwam een dubbele woning. We hebben er gewoond tot 1974. Daarna een verhuizing naar het dorp. In 1991 kwamen we aan de Vennemansweg wonen. Hier woonde toen Bert Kornegoor. We hebben uiteindelijk van huis geruild.”

Henny en Jan wilden graag buitenaf wonen. Bijzonder is ook dat Jan in de jaren 60 nog mee gebouwd heeft aan dit huis. Rondom het huis ligt een prachtige tuin en Jan verlangt er al weer naar om in de moestuin aan de slag te kunnen gaan. Na de verhuizing nam Gerrie van Amstel Henny mee naar de eerste vrouwenvereniging van de buurt.

Het schoonmaken van de kapel doet Henny al vele jaren samen met Gerda Mennink. Met haar en anderen uit de buurt gaat zij elke woensdagavond naar de gymclub in Vorden. Henny en Jan gaan wekelijks kegelen in Barchem. Henny houdt ook veel van tuinieren, kegelen en met de hond het bos in. Dat doen zij elke ochtend. Maar zij vindt het ook fijn om met een goed boek in huis te zitten.

Enkele weken later zoeken we Gerda Mennink (67) op. In de nacht vriest het nog steeds maar overdag schijnt het zonnetje. Gerda groeide op in het buitengebied van Lochem in de buurtschap 'De Nettelhorst'. Haar ouders hadden daar een boerderij. Het bijzondere is dat hun dochter Erica met haar gezin daar nu al weer jaren met plezier woont.

De lagere school en de huishoudschool bezocht Gerda in Lochem. Daarna ging zij aan de slag bij een groothandel in sigaretten en sigaren in Lochem. “Ik heb daar acht jaar op de administratie gewerkt met veel plezier. Aan het eind van de week kregen we altijd twee pakjes sigaretten mee. Dat ging toen nog zo in die tijd.” Op haar 17^e leerde zij Reint kennen op een feestavond in Barchem. Reint is altijd boer geweest. In 1960 is dit huis gebouwd.

In 1972 trouwden Reint en Gerda. Een jaar later werd hun dochter Erica geboren en wat later hun zoon Arnold.

“In die tijd hadden we koeien en varkens op het bedrijf. Op een gegeven moment zijn we gestopt met de varkens en is het aantal koeien uitgebreid. Ik heb altijd meegeholpen met het melken van de koeien. Nu hebben we al enkele jaren een melkrobot. In de ochtend staan we altijd op tijd op en gaan we kijken of alles goed loopt bij de koeien. Intussen heeft zoon Arnold met Linsey het bedrijf overgenomen. Maar we helpen nog elke dag mee met de verzorging van de 95 koeien.” Op dit moment hebben de boeren het niet gemakkelijk omdat de melkprijs slecht is. De vaste kosten blijven doorlopen en dat heeft gevolgen voor het inkomen van de boer.

Het schoonmaken van de kapel doet Gerda al jaren samen met Henny Zweverink. Gerda heeft ook jarenlang in het bestuur van de Prinses Julianaschool gezeten. Hun beide kinderen zijn hier ook op school geweest. De school moest sluiten omdat het aantal kinderen te klein werd.

Als het nodig is past Gerda regelmatig op de kleinkinderen. Verder houdt Gerda van bloemschikken. In de wintermaanden maakt zij samen met andere dames bloemstukken onder begeleiding. En zij zorgt voor de bloemen in de kapel als er een kerkdienst is. Elke week, nu al 40 jaar lang, gaat Gerda met andere dames uit de buurt naar de gymclub in Vorden.

“We hebben een gezellig buurt in de Wildenborch. Als er wat is in de kapel of de buurt dan ga je er naar toe. Aan verjaardagen en de nieuwjaarsvisite doen we altijd mee”, zo besluit de immer opgewekte Gerda Mennink ons gesprek.

Even kennismaken met.....Familie Houtman

Harry en Wiep Houtman wonen sinds begin januari op hun prachtige boerderij aan de Mosselseweg 6. De boerderij heet eigenlijk "de Schutterij", maar het bord met die naam is er al lang niet meer. De naam komt van het 'schutten van het water', wat daar gebeurde in de beek. Over de historie van de boerderij hebben ze contact met de vereniging "Oud Vorden". Het

wordt hun eerste lente hier en ze zijn allebei heel nieuwsgierig naar alles wat er op komt in hun tuin en in de omgeving. Ze hebben al kennism gemaakt in de buurt en genieten straks van het uitzicht op de bloemenweide aan de overkant van de Baakse beek.

Ze komen allebei uit het hoge noorden; beiden zijn half Fries, half Gronings. Harry heeft tot zijn 16e op het drie provinciënpunt gewoond van Drenthe, Groningen en Friesland. Toen verhuisde hij naar Baarn, wat wel een beetje een cultuurschock was. Wiep komt uit het kleinste dorpje in Groningen (Saaksum), is op haar 4e naar Drachten verhuisd en op haar 7e naar

Doetinchem, dus dat was al een beetje in de buurt. Daarna is ze naar Deventer verhuisd voor de studie fysiotherapie waar ze Harry heeft ontmoet, die daar "aanstormend onderwijzer" was, zoals hij zelf zegt. Ze zijn in december 1976 getrouwd, dit jaar dus 40 jaar. Van Deventer zijn ze naar Amersfoort verhuisd en daar zijn de drie kinderen geboren. Ze hebben inmiddels ook al vier kleinkinderen. Na Amersfoort zijn ze verhuisd naar Ede, waar ze 27 jaar gewoond hebben. En van Ede dus naar de Wildenborch.

Wat bracht ze naar deze streek?

Ze vertellen dat ze hier veel op vakantie zijn geweest en dat ze dit altijd een prachtig gebied vonden. Ze kampeerden altijd veel in Nederland in zo'n mooie De Waard tent en later met de caravan. Ze zaten dan wel eens ergens op een bankje en zeiden tegen elkaar; "je zal hier maar wonen". Nu zien ze mensen op een bankje bij hun in de buurt zitten en ze stellen zich dan voor dat zij hetzelfde tegen elkaar zeggen! En ze wilden op maximaal een uur rijden van Ede zitten; daar wonen alle drie hun kinderen en hun kleinkinderen. Ze hebben ongeveer 1 ha grond bij het huis en drie poelen. De vorige bewoners hebben de boerderij twintig jaar geleden grondig verbouwd. Ze konden er zo intrekken. In het bijgebouw was een gastenverblijf dat zij nu uitbreiden. De zonnepanelen op het dak brengt hun elektriciteitsrekening dicht bij nul.

Wiep werkt nog drie dagen in Amersfoort en Bunschoten als kinderfysiotherapeut. Ze heeft een eigen praktijk en werkt daarnaast op een basisschool voor speciaal onderwijs. Harry is begonnen in Schalkhaar op een christelijke basisschool. Dat heeft hij 10 jaar gedaan en intussen een studie pedagogiek/onderwijskunde afgerond. Na een jaar in het HBO (Calo), is hij overgestapt naar het ROC in Ede. Daar was hij docent agogiek (omgangskunde) en maatschappijleer/burgerschapskunde en docent aan de opleiding voor Praktijkopleiders, in de leerbedrijven. Verder was hij betrokken bij examens, als toetsvaststeller (interne kwaliteitscontrole). Later, in het volwassenonderwijs, gaf hij inburgeringscursussen en Nederlands als 1e taal, sollicitatietrainingen en cursussen 'leren budgetteren', trainingen aan vrijwilligers, e.a..

Hij is vier jaar geleden gestopt met werken. Zijn hobby's zijn op de eerste plaats natuur en in verband daarmee fotografie. In Ede ging hij altijd al de Veluwe op en hier heeft hij zich al aangemeld om reewild te tellen. Vogels kijken vindt hij ook prachtig en tot hun vreugde zat er een kerkuil in de schuur. Helaas is hij/zij bij de burens gaan broeden.

Ook hebben ze iedere dag een fazant op bezoek wat ze erg leuk vinden. Maar ook van de zwarte roodstaart en de beide groene spechten kan hij erg genieten. Verder heeft hij belangstelling voor kunst. Hij heeft o.a. een uitgebreid Colloquium Kunstgeschiedenis gedaan aan de Vrije Academie. Wat sport betreft: binnenkort gaat hij weer tennissen.

Wiep houdt van tuinieren, sporten (tennissen, zwemmen, schaatsen, wandelen, fietsen in de natuur), breien, kleding maken, een heleboel dus.

We heten ze van harte welkom in de Wildenborch!

Lucie Bartel

Nadere kennismaking met Yvette en Francisca

Als jullie deze Wildenborcher lezen, wonen we hopelijk in ons nieuwe huis aan de Wildenborchseweg 25. Vorige zomer besloten we om ons huis in een woonwijk in Zutphen te koop te zetten, omdat we heel graag in het buitengebied wilden gaan wonen. Ons huis was binnen 2 weken verkocht.

Dus een beetje sneller dan wij zoeken konden. Vanuit een tijdelijk stekkie op Ruighenrode hebben we ons droomhuis gevonden. Toen we binnenkwamen in het huis waren we meteen verliefd op het huis, ondanks het vele hout en de jaren 70 zitkuil :-)

Na 3 maanden flink verbouwd te hebben, is het voldoende klaar om er in te wonen.

De komende tijd zullen we nog genoeg te doen hebben, maar dat is juist ook leuk om te doen naast onze kantoorbanen. Yvette werkt als IT-er bij een bedrijf dat software maakt voor de gezondheidszorg. Ik (Francisca) werk op de salesafdeling van een grote koper- en messingproducent in Zutphen.

Grappig detail is dat ik als kind lang op het adres Wildenborg in Barneveld gewoond heb. Een wijk waar kastelen vernoemd zijn: Doornenburg, Neerijnen, Nijenbeek en dus ook Wildenborg. Erg toevallig om dan jaren later bij kasteel Wildenborch te gaan wonen. Ook Yvette komt ook niet uit deze streek. Vanuit Grubbenvorst ging ze als kind via Assen naar Rosendaal (NB), waar haar ouders en zussen allen nu nog wonen.

Momenteel zijn we natuurlijk vooral met het huis bezig. Maar onze vrije tijd besteden we ook graag aan fietsen. We vinden het heerlijk om fietsend op vakantie te gaan, met alles wat we nodig hebben mee op de fiets. Zo hebben we al diverse mooie tochten gemaakt in Oostenrijk, Frankrijk, Duitsland en uiteraard in Nederland. Waar we op vakantie juist graag rondtrekken en niet te lang op 1 plek willen blijven, willen we dat voor ons thuis juist wel. Heerlijk om in en rond het huis te zijn. Dus we hopen nog lang te kunnen genieten op onze heerlijke nieuwe plek in buurtschap Wildenborch.

Yvette Kingma & Francisca Kapinga

Even Voorstellen:

Merlinde en Gerrit Jan de Jongh

bewoners van Wientjesvoortseweg nummer 6

Gezeten bij een kop koffie met speculaas vertellen Merlinde (69) en Gerrit Jan (69) de Jongh hoe zij bij hun zoektocht naar een vakantiehuis terechtkwamen aan de Wientjesvoort. Eerst werd gezocht naar een boerderijtje maar dat leverde geen resultaat op. De Achterhoek kenden zij al langer omdat de ouders van Merlinde in Varsseveld een vakantiehuis hadden.

Het huis op nummer 6 had een aantal jaren leeg gestaan en voldeed aan de wensen van de familie De Jongh. Na een verbouwing waarbij onder andere de boksor werd aangepakt kon er in

december 2014 verhuisd worden.

Merlinde en Gerrit Jan proberen veel te komen maar door verplichtingen in Amstelveen lukt dat niet altijd. Merlinde is lid van de Amstelveense Soroptimisten vereniging, een internationale vrouwelijke serviceclub. Daarmee organiseren ze op dit moment Nederlandse lessen in een vluchtelingencentrum. Verder volgt zij wekelijks een HOVO cursus geschiedenis aan de Vrije Universiteit. Merlinde heeft tot haar 65^e gewerkt als apotheker in Amsterdam en Gerrit Jan werkte als notaris tot zijn 60^e.

Jaren geleden hebben zij elkaar voor het eerst ontmoet in het Nederlands Studenten Orkest. Gerrit Jan speelt cello en bas en Merlinde de viool. Zij waren samen drie jaar actief in dit orkest. En na afronding van hun studie in Leiden, verhuisden zij naar Amstelveen.

Zij kregen samen drie zonen en opnieuw speelde de muziek een belangrijke rol in hun leven. Twee zonen leerden namelijk hun partners kennen in, jawel, het Nederlands Studenten Orkest.

Merlinde en Gerrit Jan genieten ook volop van hun 6 kleinkinderen. Vier van hen volgen intussen muzieklessen. Beiden doen veel aan muziek. Zij zijn actief in twee vaste strijkorkesten en verschillende kamermuziek ensembles. Een van hun favoriete componisten is Brahms. De komende tijd wordt er met het Amstel strijkers ensemble geoefend in het koetshuis van De Wildenborch voor het optreden in mei in het kerkje van Almen.

Merlinde en Gerrit Jan vinden het een feest om in Vorden te komen. Zij zijn nu volop bezig met de tuin op orde te maken. En nog niet zo lang geleden zagen zij de hertjes weer voorbij komen. Merlinde vindt het fijn om in De Wildenborch te aarden. Dat was voor haar ook de reden om zich direct aan te sluiten bij de vrouwenclub.

Tot voor kort organiseerde Gerrit Jan concerten met studenten van het conservatorium op plaatsen waar dit meestal niet gebeurt. Zoals een concert in de gevangenis in Amsterdam.

Als hij in Vorden is begint zijn dag met een rondje hardlopen in het bos. Beiden zijn natuurliefhebbers en hebben in het verleden ook regelmatig trektochten gemaakt in Noorwegen. Verder houden zij veel van lezen. Onze eerste kennismaking zit er op en we gaan naar buiten voor een foto.

Jacintha Rensen

De privédetective opgespoord!!

Al ver voor het begin van het seizoen, zitten de dames bestuursleden van de WVC bijeen, om te zorgen dat er een leuk, afwisselend programma komt voor de zes avonden dat de Wildenborchse dames bij elkaar komen. Vaak borrelt er van alles omhoog of komen er dingen naar voren, die we van 'horen zeggen' hebben. We geven het eerlijk toe. Soms laat de eigen creativiteit ons een beetje in de steek, dus maken we dan dankbaar gebruik van andermans (-vrouws?) suggesties.

Via via bereikte bestuurslid Jojanneke zo'n suggestie, over een avond met een vrouwelijke privédetective. Dát leek haar wel wat! En ons ook. Dus.... op zoek naar deze dame. Nou dat viel nog niet mee, toch Jojanneke?

Nee dat viel inderdaad niet mee. Ik ben gaan speuren op internet naar haar telefoonnummer en adres. Daar kwam ik wel de naam van een bureau tegen maar geen adres of telefoonnummer. Ik dacht nog bij mezelf: "hoe zou ze aan haar opdrachten komen als je zo niet vindbaar bent"? Toen hoorde ik van een kennis en die haar moeder had een vriendin en de tante van die vriendin en daar een zus van die had buurvrouw die een lezing van Mieke had gehad bij Passage Warnsveld. Ik weer zoeken op internet en ja hoor daar was een telefoonnummer van de voorzitter van de Passage. Ik gebeld en inderdaad, Mieke heeft daar een boeiende lezing gehouden. Alleen.... zij had het telefoonnummer van Mieke niet. Zij zou het gaan navragen bij het bestuur en ja hoor drie weken na de start van het speurwerk had ik het telefoonnummer van Mieke.

En dus staat ze live voor de dames van de WVC op donderdag 28 januari en vertelt haar verhaal! Natuurlijk denk je bij het vak privédetective aan spannende en sappige verhalen, "maar eigenlijk", benadrukt Mieke Derksen ons, "is het veelal saai werk". Je zit nl. meestentijds in de auto op de uitkijk, te wachten, te wachten en te wachten. Tot diegene die je moet volgen de deur uit gaat, om vervolgens zijn of haar gangen na te gaan.

Zij wilde vroeger altijd een roze auto hebben, maar als detective is dat niet handig. Je moet zelf nl. zo onopvallend mogelijk zijn. Als privédetective heb je een groot netwerk, omdat je niet alles alleen kunt oplossen en werk je ook wel samen met een collega als de situatie dat vraagt: soms moet je optreden als echtpaar en dan ging ze er samen met een mannelijke collega als "echtpaar" op af.

Als privédetective, zo vertelt ze, moet je vooral op van alles zijn voorbereid. Het kan bijvoorbeeld zo maar zijn, dat de te volgen persoon, thuis had aangegeven naar 'de kleinkinderen' te gaan om vervolgens de trein naar Düsseldorf te nemen. Dus altijd een creditcard, een ov-kaart, een tandenborstel en een schone onderbroek in de handtas!

Na een loopbaan, eerst bij de douane en later bij de politie als hoofdagent, begint ze in 2002 voor zich zelf als privédetective in Zutphen.

Als vrouw best bijzonder, er zijn er misschien een handvol van in Nederland.

Op vlotte, bijna zakelijke manier vertelt ze ons over het verschil tussen politierechercheur en privédetective, over haar netwerken, over hoe je iemand onopvallend observeert, daar heeft ze een hele handige 'achteruitkijk-bril' voor mee genomen (tóch een beetje James Bond!).

Daarnaast geeft ze aan dat een "zaak" oplossen niet zo snel gaat als in de tv-series.

Als vrouwelijke privédetective heeft Mieke Derksen vele bijzondere situaties meegemaakt.

Van overspel tot (bedrijfs)fraude, van psychisch verwarde personen met waanbeelden tot 'keurige' zakenmannen. De realiteit is minder romantisch of spannend dan in films en vereist een behoorlijke dosis logica, mensenkennis en geduld. Mensen liegen heel wat af.....

In Mieke's boek: "De verslaving van de leugen", wordt beschreven wat er zoal bij komt kijken en wat ze heeft meegemaakt als privédetective.

Mieke gaat vooral op haar eigen intuïtie, haar 'onderbuikgevoel' af. Dát, tezamen met kennis, zorgt ervoor dat ze veel opdrachten tot een goed einde brengt.

Ze is nog regelmatig te gast als spreker op avonden zoals bij de WVC. Het vak detective heeft ze inmiddels in 2008 opgegeven en is omgeschoold tot kok. Als ze net zo smakelijk kookt als ze vertelt, dan moeten we haar misschien nog eens uitnodigen?

Jojanneke en Alma

Tussen kunst en kitsch

De één vindt een paar spatten op het doek kunst, terwijl de ander denkt dat een kleuter in de weer is geweest. De één vindt kunst die shockeert mensen tot denken zet, de ander vindt dat de kunstenaar eens na moet gaan denken.

Die persoonlijkheid in het bevinden van alle dingen om ons heen maakt het dat we ook geen antwoord kunnen geven op de vraag; Is het kunst of is het kitsch?

Soms krijg je het op een presenteerblad geserveerd, maar 31 maart werden de Wildenborchse vrouwen uitgedaagd om een schilderwerk te maken. Onder leiding van Hilda Haselberg en één van haar cursisten als assistente gaan de vrouwen een schilderwerk maken. Niet op het doek maar op een dienblad. Hilda heeft verschillende mooie plaatjes van koeien bij zich, maar men mocht ook zelf een plaatje of foto van eigen huisdier meenemen. Meerdere dames hadden dat gedaan.

Ikzelf had Floortje, onze langharige teckel op foto mee. Gerda W. had hun eigen hond ook op de vaste plaat. En anderen hadden hun eigen koe op papier. Nu een ieder wist wat er op het dienblad moest komen, begon de uitdaging pas echt. Eerst werd met behulp van carbonpapier de grove lijnen op het dienblad gezet. Daarna gingen wij met de kwasten en de verf aan de slag. Maar het was maar even en de zuchten en kreunen klonken al over en weer. De dilemma's dienen zich aan. Welke kleur, hoe moet dit, hoe kan ik de ogen het beste doen? Gerda W. hoopte ondertussen stilletjes dat ze een ander ras had gehad, een dalmatiër of zoiets. Maar stoer als ze zijn, de dames geven niet op en met behulp van de twee professionals had iedereen aan het eind van de avond koontjes op de wangen en een prachtig, persoonlijk, beschilderd dienblad. Voor de één kunst en voor de ander kitsch, maar dat mag uzelf beoordelen. Hoe dan ook, het was weer een gezellige avond.

Voor sommigen is deze avond duidelijk geworden dat schilderen niet hun ding is, voor anderen een mooie aanzet tot het weer oppakken van hun hobby. Of juist een begin van een nieuwe hobby.

Misschien leuk om te weten dat Hilda Haselberg diverse workshops geeft in verschillende technieken. In ieder geval de moeite waard om haar eens te googelen.

Groetjes van Liesbeth

Dierenarts handen vol aan heel kippenhok

De meeste bewoners in de Wildenborch hebben wel een huisdier en/of vee. En daardoor ook wel eens te maken met een dierenarts. De bezoeken aan een dierenarts zijn meestal niet de meest leuke uitstapjes. Want je komt er eenmaal niet voor niets, meestal mankeert het dier wat. Gelukkig is het vaak op te lossen en vergeet je de rest al weer snel. Is het niet dat je kort erna weer herinnerd wordt aan het bezoek door middel van een nota. En wordt je bij sommige nota's je de adem benomen en ben je zelf aan een doktersbezoek toe. Maar goed, als het dan positief afloopt met mens en dier is iedereen uiteindelijk erbij gebaat.

Hoe vaak rij je wel niet langs een gebouw en denk je, dat zou ik weleens van binnen willen bekijken. Er zit waarschijnlijk wel een verschil bij privéhuizen en bedrijven waarom we dat binnen kijken bij mensen willen. Want ik denk dat bij privéhuizen het vaak meer uit negatieve nieuwsgierigheid is en bij bedrijven is vaker nieuwsgierigheid vanuit oprechte interesse.

Maar wat het dan ook is wat ons triggert, de Wildenborchse vrouwen kunnen het binnen kijken bij De Graafschap Dierenartsen te Vorden van hun lijstje schrappen.

De laatste donderdag van februari werden de Wildenborchse vrouwen om 20.00 uur verwacht op de eerste verdieping bij het mooie pand aan de Schimmeldijk. De dames van het bestuur waren druk in de weer om iedereen te voorzien van een heerlijk bakje koffie of thee met iets lekkers erbij. Nadat iedereen zich had gesetteld werden wij voorgesteld aan dierenarts Erik Stoelhorst. Hij heeft ons die avond verteld wat iedereen die er werkt zoal bezighoudt en over de veterinaire mogelijkheden die zij bieden.

Ieder personeelslid heeft zijn eigen afdeling/kennis. Samen met de assistenten en al hun andere medewerkers is het mogelijk om het grote pand waar veel bij komt kijken, betreft planning, kennis, etc, goed te laten lopen. Die kennis wordt door verschillende dierenartsen toegepast, hierbij denken wij meestal aan de jaarlijkse vaccinaties, controle van drachtigheid, nagels knippen, gebitscontrole, het in laten slapen van dieren, sterilisatie, castratie, maar dit zijn eigenlijk de standaard diensten van de diergeneeskunde. Graafschap Dierenartsen hebben er ook verschillende specialisten rondlopen. Denk hierbij aan bijvoorbeeld Oogheelkunde, CT-scan en Orthopedie.

Na de powerpointpresentatie en vragen die werden gesteld en beantwoord hebben we een rondleiding door het gebouw gekregen. Met een kudde aan vrouwen achter zich aan mochten we onder andere binnen kijken bij de ruimte waar CT-scans worden gemaakt, de operatiekamer, de buitenstallen, de andere kant van de balie, laboratorium. Alles met uiteraard een gepaste "grensoplegging" i.v.m. hygiëne, privé-informatie, etc.

Ondanks dat hij dierenarts is en vast met heel wat dieren voor hete vuren heeft gestaan, was het een hele tour het hele kippenhok onder controle te houden. Om boven het gekakel uit te komen en dat ze niet van links naar rechts gingen fladderen.

Aansluitend werd na de rondleiding onder het genot van een drankje nog lekker even gepikt aan een stukje worst, kaas en/of komkommer en gezellig nagekakeld. Maar ook voor deze "kippen" werd het tijd om op stok te gaan.

Liesbeth.

Boerderij Kelholt verkoopt biologisch varkensvlees

(H)eerlijk vlees kopen in eigen omgeving, dat is mogelijk in de Wildenborch.

Op de boerderij van Ineke en Johan Braakman aan de Vordenseweg nr. 10, Lochem. Ineke runt de boerderij en haar echtgenoot Johan (die elders zijn werk heeft) ondersteunt haar bij een aantal taken.

In de Wildenborcher van december 2011 is al uitgebreid geschreven over Ineke's varkensbedrijf, maar nu er ook vlees op dit adres te koop is willen we toch nog weten wat bijzonder is aan de varkens en dus aan het vlees: het is biologisch vlees.

Wat houdt 'biologisch' precies in?

In de biologische landbouw werken we niet met chemische bestrijdingsmiddelen of met kunstmest. Er wordt op de mechanische manier onkruid bestreden en er wordt met biologische mest bemest. In de kassen wordt er veel gewerkt met de sluipwesp om de gewassen te beschermen. Het voer dat de dieren krijgen is ook op deze manier geproduceerd.

Genetisch gemanipuleerde gewassen zijn uit den boze evenals groeihormonen. Er wordt zeer weinig antibiotica gebruikt. Alleen als het dier echt nodig heeft, wordt het toegediend.

Onze varkens worden volgens de regels van SKAL (inspectie dienst voor biologische bedrijven) gehouden. Binnen op stro, ze kunnen naar buiten met veel ruimte. De varkens bij ons mogen niet in de wei.

Als de grote varkens weg zijn wordt de schuur schoongemaakt en ontsmet om zo de ziekte druk te verminderen. Als ze in de wei lopen blijven de ziektekiemen in de grond zitten zodat de nieuwe koppel weer besmet kan worden.

De biggen komen met circa 25 kilo van de familie Harmsen uit Hengelo (GLD) en worden geslacht op ongeveer 120 kilo bij De Groene Weg slachterij van de Vion in Groenlo, dus lange stressvolle transporten komen niet voor.

Er is vlees is te koop om te bereiden in de braadpan, zoals schouderkarbonade, varkenshaas, verse worst, hamlappen, fricandeau, gerookte spekblokjes, en veel meer.

De site www.boerderij-kelholt.nl biedt een mooi overzicht en heeft een bestellijst. Ophalen van de bestelling kan op de boerderij, volgens afspraak.

Om dit stukje te schrijven fietste ik (J.W.) even naar boerderij Kelholt: De varkens hebben veel ruimte, kunnen volop bewegen en ze hebben prachtige krulstaarten.

Op de open dagen in juni kan iedereen er zelf eens rond te kijken

Er zijn rondleidingen met uitleg en ook leuke activiteiten zoals het optreden van de boerendansgroep 'De lesselschotsers' uit Steenderen. Er is een springkussen voor de kinderen. De echte Achterhoekse Humkessoep kan geproefd worden waar vlees van eigen varkens in is verwerkt. En er zijn diverse stalletjes, IVN en dergelijke.

De familie Braakman nodigt u en jou uit op 18 en 19 juni van 11.00-16.00 uur

Welkom!

Ineke's Boeren stoofpotje

Ingrediënten:

- 450 gram gebraden verse worst
- 2-3 uien
- 600 gram aardappels in blokjes (vastkokend)
- 1 teen knoflook
- 30 gram verse peterselie
- 2 eetlepels roomboter
- 5-6 ontvelde tomaten (tomaat ontvellen: snij met een scherp mes een kruis in de schil, dompel de tomaat in heet water met een pollepel totdat de velletjes gaan krullen en daarna snel in koud water)
- 600 gram gesneden prei
- 300 gram Amsterdamse uien
- 400 ml water of vleesbouillon

Bereidingswijze:

Gebraden verse worst:

1 eetlepel boter verhitten, worst toevoegen en beide zijden laten aanbraden, circa 30 minuten zacht sudderen met de deksel op de pan..

Stoof:

Ui pellen en snipperen. In een andere pan 1 eetlepel boter verhitten en de ui fruiten. De tomaat ontvellen en in blokjes snijden daarna deze toevoegen en meebakken. de aardappels en de prei toevoegen. Knoflook pellen en uitpersen en aan de stoof toevoegen plus 400 ml water toevoegen. Peper en zout naar smaak. Dit geheel +/- 20 minuten laten stoven op laag vuur.

Worst in plakjes snijden en aan het stoofpannetje toevoegen. Amsterdamse uien laten uitlekken en de peterselie snijden en aan het stoofpannetje toevoegen.

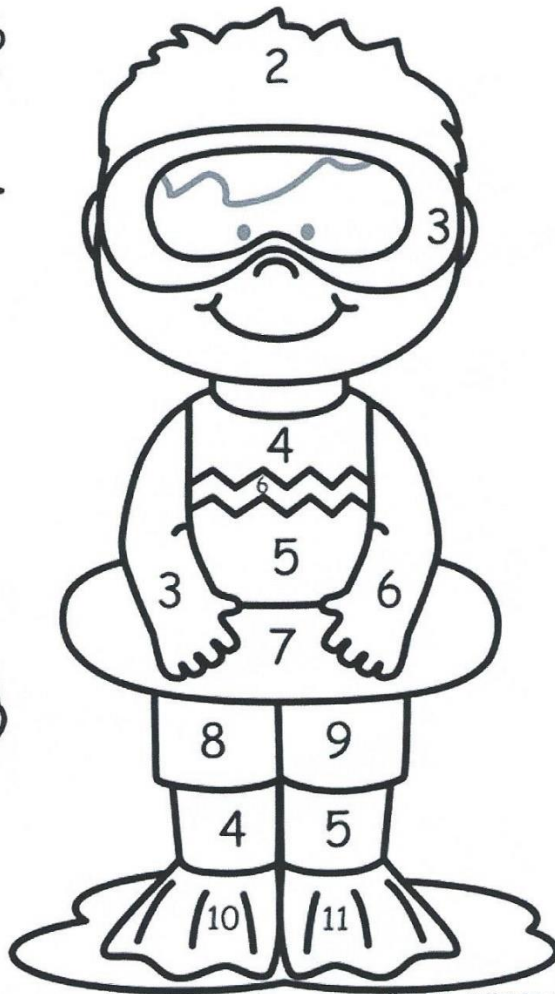
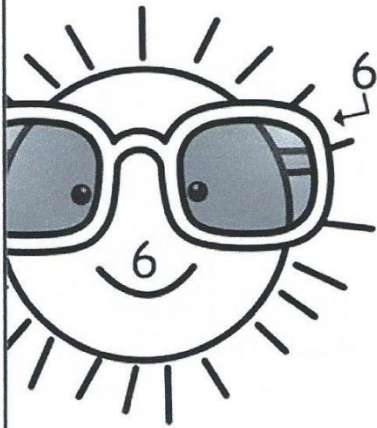
Eet Smakelijk!

Ineke Braakman

Kinderpagina

Gooi met 2 dobbelstenen
en kleur de uitkomst!

© Annie Moffatt © The Moffatt Girls 2014

Zomerse tuinconcerten op landgoed de Wildenborch.

Op zondag 3 juli. Deze dag wordt georganiseerd i.s.m. de Stichting Dag Lochem.

Het programma van de dag:

Tuin open: vanaf 10.00 uur, gelegenheid voor een kopje koffie.

11.00 uur: Koffie concert.

13.00 uur: Zomerse lunch.

15.00 uur- 17.00 uur: Canto Ostinato.

Na afloop is er gelegenheid om na te praten onder het genot van een glas wijn of sap.

Prijzen:

Koffieconcert: € 20,- pp

Zomerse lunch: € 25,- pp excl. drankjes

Canto Ostinato: € 30,- pp.

Deze prijzen zijn incl. toegang tot de schitterende tuinen!

In de tuinen achter het Huis, vinden *twee verschillende concerten* plaats voor vier vleugels. De uitvoering wordt verzorgd door het Simeonkwartet (www.simeonkwartet.nl). Het kwartet is in 1996 opgericht en wordt gevormd door de pianisten *Emile Engel, Cathelijne Maat, Esther Scheerder en Rien Wulffraat*. Het kwartet heeft zich toegelegd op de uitvoering van werken van Simeon ten Holt (1923-2012), maar heeft ook eigen bewerkingen voor vier piano's van verschillende componisten op het repertoire staan, zoals u tijdens het koffieconcert kunt beluisteren. Het Simeon kwartet heeft vele concerten in binnen- en buitenland gegeven.

's **Ochtends** vindt een koffieconcert plaats van ongeveer één uur, met werken van *Milhaud*, (Paris), *Ravel* (Bolero), *Bach & Piazzola* en de Sabeldans van *Chatsjatoerjan*.

In de middag zal de *Canto Ostinato* van Simeon ten Holt te gehore worden gebracht. Tijdens dit ongeveer twee uur durende concert mag rondgelopen worden, uiteraard mits anderen niet gehinderd worden.

De *Canto Ostinato* (1979) is een fascinerend muziekstuk dat zonder onderbreking wordt gespeeld. Aangezien de pianisten veel improvisatievrijheid hebben, is elke uitvoering totaal verschillend! Simeon ten Holt heeft deze vrijheid uitdrukkelijk voorgeschreven.

Tussen de middag vindt –nabij het koetshuis- een *verrukkelijke zomerse lunch* plaats,

De lunch vindt plaats aan lange tafels: gezellig aanschrijven dus, waardoor een informele sfeer ontstaat.

Kaarten zijn te bestellen (via www.wildenborch.nl of bij Boekhandel Lovink in Lochem) voor de losse onderdelen afzonderlijk, voor enkele onderdelen, maar u kunt ook voor het hele programma inschrijven. Alle zitplaatsen zijn overkapt: dus regen of felle zon: geen probleem! Maar we hopen op het laatste!!

Open tuindag 'de tuin in zomertooi'

Zondag 21 augustus van 10.00-17.00 uur: kijk voor info op www.wildenborch.nl

Hanna Klein Ikkink

Hanna is de oudste inwonster van de Wildenborch. Op 16 augustus wordt ze, bij leven en welzijn, 98 jaar. Vrijwel elke dag gaat ze met de scootmobiel naar het bos voor een rondrit. Tijdens deze tochtjes zingt ze Psalmen, Gezangen en oude liederen. Eén van die verzen, een zondagschoollied, heeft ze voor ons opgeschreven:

foto: Joke Wiltink

Een huis van hout, een huis van steen.
Een woning groot, een woning klein.
Bij schrale kost of overvloed,
zoals de Heer' het geeft is 't goed.

Een mens maar weinig nodig heeft,
Zolang hij op deez' aarde leeft.
Wat doet hij met zo'n groot paleis
op deze korte levensreis?

En als hij sterft des levens moe
dan kan hij met nog minder toe.
Een saâmgelapte plank of wat
is dan zijn ganse huis en stad !

Zo slechts de Here bij mij woont
mijn arbeid met Zijn zegen kroont.
Al is mijn woning dan een kluis
Hij maakt het tot een Koningshuis.

Hanna Klein Ikkink.

Staringavonden

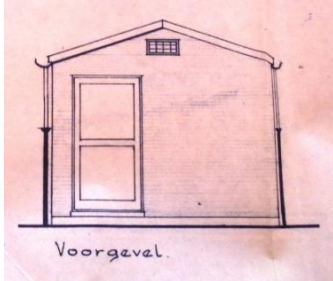
Op de donderdagen 28 juli en 4 augustus zijn de jaarlijkse Staringavonden in de kapel. U wordt in de kapel ontvangen door in een stijl geklede gastheer en –vrouw. Zij dragen de zondagse kleding uit de periode waarin Staring leefde en werkte op de Wildenborch. Aansluitend vindt een wandeling door de tuinen plaats onder leiding van Bart en Alma van de Schoot. In de tuin wordt u getraakteerd op een muzikaal optreden. In de afgelopen jaren werd dit verzorgd door De IJselzangers. Vanaf dit jaar wordt hier een nieuwe invulling aan gegeven. Terug in de Kapel vertelt Ben Godtschalk over het leven en werk van de dichter Staring (1767-1840). Er worden gedichten van Staring voorgedragen door Lodewijk Vredenberg. Ook is hier nog weer een muzikaal optreden. De Staringavonden beginnen om 19.30 uur. De zaal is open om 19.00 uur.

Kaarten zijn vanaf begin juli in voorverkoop bij het VVV kantoor in Vorden en boekhandel Lovink in Lochem. Aan de zaal zijn nog kaarten verkrijgbaar zolang de voorraad strekt.

De toegangsprijs bedraagt € 8,50 kinderen t/m 12 jaar betalen € 5,00, dit is inclusief koffie/koek.

Het diepvrieshuisje in de Wildenborch, vrieskou in de zomer

Als je praat over het 'diepvrieshuisje', dan voel je nog de extreme kou binnen en hoe het was om daarna weer buiten in de zomerwarmte te komen. Het kon zomaar een verschil in temperatuur zijn van 40° Celsius (b.v. van -18° naar +22°).

De 'vijftigplussers' van hier kunnen zich vast nog wel herinneren dat ze bij de winkel van Oplaat de sleutel van het huisje konden halen en vervolgens met eigen sleutel het gehuurde boxje konden openen, meestal om er wat uit te halen. Overzichtelijk volpakken was belangrijk, want anders moest je lang zoeken in de kou

In 2015 is het diepvrieshuisje afgebroken.

Het gebouwtje stond achter het huis van Ben en Rie Klein Breteler, zij hebben het nog jarenlang als paardenstal gebruikt en nu het weg is genieten ze van het mooie uitzicht en de grotere tuin.

Gerda Rossel vond in de archieven een bouwvergunning, afgegeven door de gemeente Vorden op 25-10-1960, voor de bouw van de diepvries aan de Wildenborchseweg 27.

Jan Oplaat, de bakker/kruidenier van destijds herinnert zich dat het huisje is gebouwd in opdracht van 'De Eendracht' in Vorden. "Wij waren toezichthouder en bijna alle Wildenborchers maakten er gebruik van, wat het per jaar koste weet ik niet meer. Wel weet ik dat er veel vlees en groente in ging en dat de slaggers het vlees in porties afleverden! Erg makkelijk dus voor de mensen! Vooral in het begin was er nogal veel storing, dan moest er een monteur helemaal uit Rotterdam komen! Later kwam Wilmink uit Lochem.

Er zat ook een 'snelvriesfunctie' in! Zelf hebben wij er natuurlijk ook dankbaar gebruik van gemaakt, in de ruimte was het een koude aangelegenheid!"

Even een belronde over meer herinneringen van toen:

Annie Langwerden: "Brrr, wat was dat koud. Ik ging er twee keer in de week naar toe om vlees en groente op te halen. De kinderen gingen ook wel mee, ze moesten wel een dikke jas aan, muts op en handschoenen aan. We hadden er veel vlees in zitten, elk jaar werd er een koe en een varken geslacht. De box die je huurde had een nummer dat 't zelfde was dan het nummer op de sleutel. De hele buurt had er wel een boxje gehuurd. 't Was wel een gesleep, ik was blij dat we een eigen diepvries kregen".

Gerda Rossel: "Ik voel nog de kou en ruik zelfs nog de geur van daar binnen. We dachten dat je er alles in kon bewaren, toen we in een jaar veel spekkersen hadden gingen ze ook in de diepvries, maar dat werd een enorme drab".

Bertus Wiltink: "Je huurde een eigen box of kluis. Als je een grote hoeveelheid tegelijk bracht dan kon je dat ook snel laten invriezen in de ruimte vooraan. Daarvoor betaalde je, dacht ik, ook wat meer huur. De verhuur ging uit van de coöperatie 'De Eendracht' in Vorden. Later kon je via de coöperatie een diepvries aanschaffen voor thuis. Ik zou niet meer weten wanneer dat was, in de jaren 70 van de vorige eeuw?".

Jan Lindenschot: "We huurden in Vorden al een diepvrieskluis, toen deze in de Wildenborch werd gebouwd was dat wel gemakkelijker voor ons. Groente en vooral vlees werd er in bewaard. Wij slachtten elk jaar een varken en later een koe, vooral jongvee. Je kon boxen van verschillende grootte huren. Als je er in ging moest je wel goede winterkleden aan doen, het was geen koelhuis, maar een vrieshuis".

Annie Kruisselbrink: "Ja, wij huurden er ook een kluisje voor vlees en groenten. 't Was er heel erg koud, dus je moest er gauw in en uit. Eén keer per week haalde ik er wat op, we konden thuis iets bewaren in het kleine vriesvak boven in de koelkast. Toen we hoorden dat het diepvrieshuisje zou stoppen gingen we naar de voorlichtingsavond van de coöperatie, via hen kon je een diepvrieskist voor thuis kopen. Een hele grote, die kregen we met veel moeite in onze kelder".

Joke Wiltink

Postvak In

- [Redacted]
- [Redacted]
[Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
[Redacted]
- [Redacted]
[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

Schoonmaakrooster Kapel

Staat uw naam nog niet op de schoonmaaklijst, maar bent u wel bereid om één, maximaal twee keer per jaar een paar uurtjes mee te helpen om de Wildenborchse Kapel schoon te houden? Stuur dan een mailtje naar Reinier Klein Brinke: reinierkleinbrinke@planet.nl

Juni	2 keer	Jannie Reintjes – Gerda Bijenhof
Juli	2 keer	Hanny Ezerman – Linsey Mennink – Annie Kruisselbrink
Augustus	2 keer	Dinie Staring – Henriëtte Otten – Ria Klein Ikkink
September	2 keer	Aly van Arragon – Diny Pladdet – Riet van Ditshuizen
Oktober	2 keer	Diny van Ark – Gerry Kistemaker – Annie Schröer
November	2 keer	Gerda Mennink – Henny Zweverink
December	2 keer	Stien Brinkerhof – Riek Vliem – Hermien Oplaat

Het is de bedoeling dat vóór de tweede zondag van de maand wordt schoongemaakt vanwege de kerkdienst. De tweede schoonmaak in overleg, in verband met verhuur. Janny Sligman doet de ramen en belt u als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent. De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda

Kapelcommissie: Donderdag 28 juli en donderdag 4 augustus
Staringavond in de kapel
Aanvang 19.30 uur, zaal open 19.00 uur

Oranjevereniging: Vrijdagavond 17 juni
Een mooie start van het Wildenborchs feest

Zaterdagmiddag 18 juni
Wildenborchs feest

Verenigingen

Schietvereniging: Elke dinsdag, van 20.15 uur tot 22.30 uur.
seizoen 3de dinsdag van augustus t/m laatste dinsdag in juni.

Koersbal: 1ste en 3de donderdag van de maand. vanaf 19.30 uur.

Volksdansgroep: Elke donderdag, van 9.30 uur tot 11.00 uur.

Wildenborchse Vrouwenclub: Laatste donderdag van de maand.
van 20.00 uur tot omstreeks 22.00 uur.
van oktober t/m april.

Klootschieten: 3de zondag van iedere maand
10.00 uur verzamelen bij de Kapel.

Naam:
Adres:
PC/ woonplaats:
Telefoon:
Leeftijd:jaar

